
Na adwent

W niedzielę 29 listopada rozpoczyna się Adwent - przygotowanie do uroczystości Narodzenia Pańskiego i przypomnienie o oczekiwaniu powrotnego przyjścia Chrystusa na końcu czasów. Adwent to okres pobożnego i radosnego oczekiwania!

TO WIELKI DAR OD BOGA

Aby czas czuwania i radosnego oczekiwania, wrócić wychodzenia na spotkanie z Nim, być nadzieją na Jego wejście do naszego serca i codziennego życia.

Oby ten świąteczny czas Adwentu pomógł nam w życiu codziennym, napełnionym Pokojem Pańskim coraz bardziej zbliżył nas do Jezusa, naszego Jedyne Zbawiciela!

Bóg się rodzi! Nasz Pan - Zbawiciel przychodzi!

Adwent na okres liturgiczny rozpoczynający rok kościelny, poprzedzający Boże Narodzenie i przygotowuje na Jego powrotne przyjście przy końcu świata.

ADWENT TO...

Adwentem rozpoczyna Kościół Katolicki swój nowy rok liturgiczny. Znaczenie wyrazu "Adwent" wywodzi się od łacińskiego słowa adventus. Być może, że chrześcijanie zapożyczyli tę swoją nazwę od starożytnego zwyczaju w Rzymie. Każdorazowe wejście cesarza do Rzymu, a przede wszystkim do świątyni w uroczystości państwowej, jego oczekiwanie i powitanie nazwano "adventus", czyli nadejście. O wiele bardziej aktualnym jest oczekiwanie ludu wierzącego na przyjście syna Bożego jako Zbawiciela całego rodzaju ludzkiego.

Adwent to nie tylko oczekiwanie i przygotowanie się na świątę Bożego Narodzenia. Jest to w naszym świecie ciągłe oczekiwanie na kogoś lub nas coś, czyli jest to posiadanie nadziei tej ziemskiej lub tej pozaziemskiej. Człowiek, który nie oczekuje, niczego się nie spodziewa, to kaleka duchowy, to nędzarz ograbiony z wszelkich ideałów i nadziei.

Adwent to wyrażanie przez człowieka jakiejś, dziwnej tęsknoty za czymś, co trwa wiecznie, co nie tylko nie przemija, ale należy do mnie, jest mi potrzebne, przynosi mi szczęście, co tkwi tam gdzieś głąboko w moim wnętrzu, w mojej naturze.

Adwent to przypomnienie sobie i innym, że Mesjasz - Zbawiciel ludzkości, który już raz przyszedł na ziemię, powróci jeszcze raz na naszą planetę, aby dokonać na końcu świata powszechnego sądu. Będzie to czas żniwa, w którym pszenica zostanie zebrana do groma a kłosa wrzucony do ognia (Mt 13,30). Czas ten jest coraz bliższy.

Adwent zatem to jakby wsłuchiwanie się w dwugłos podwójnego oczekiwania: na przyjście w pamięci Bożego Narodzenia i na przyjście Chrystusa dla dokonania rozrachunku z rodzajem ludzkim i z każdym człowiekiem z osobna. Treścią pierwszego głosu jest radosna ścisnota i wspomnienie tego, co miało miejsce w historii; treścią drugiego głosu jest lęk i niepewność, bo mamy wiadomość, że chodzi tu o całość wieczności szczęśliwą lub nieszczęśliwą.

Wreszcie adwent to oczekiwanie Boga w duszy każdego człowieka. Bóg stale przychodzi do człowieka ze swą zbawczą łaską. Chodzi o to, by człowiek tej okazji nie "przegapić", a tym bardziej by nie zlekceważyć, ale by wyszedł na spotkanie z Bogiem i by śmiercią wyzwolił go kiedyś z ramion ziemi i oddał w ręce Ojca z nieba.

Adwent to uświadomienie sobie, że byłoby bolesną pomyłką śpiewać w Boże Narodzenie radosne kolędy i równocześnie pozwolić, aby w duszy mieszkał szatan a nie Chrystus, który jest, który był i który przychodzi.

O.Grzegorz B. Błoch. ofm.

Adwent trwa od 23 do 28 dni i obejmuje 4 kolejne niedziele. Teksty liturgiczne tego okresu ukazują postacie świętych, którzy lub poprzedzili przepowiadali przyjście Mesjasza, a wiąc: Najświętszą Maryją Panne, św. Jana Chrzciciela, proroka Izajasza, wspominając dawne oczekiwanie ludzi na przyjście obiecwanego Zbawiciela. Oczekiwanie na przyjście Jezusa jest źródłem radości. Przygotowanie na przyjście Pana polega na oczekiwaniu i pokucie, stąd fioletowy kolor liturgicznych szat. Pokuta ta jednak jest przepiękną radością.

Zanim Pan Bóg zesłał na ziemię Zbawiciela, przez wiele lat przygotowywał rodzaj ludzki na Jego przyjście. Ogólnikowo zapowiedział raję dana przez proroków będzie poszerza i wyjątkowo aż do tak dokładnych szczegółów, jak odnośnie miejsca, czasu, narodu i wielu innych bardzo bliskich okoliczności przyjścia i działania Zbawiciela. Wybrał także Pan Bóg jeden naród, który idee mesjańskie miał pilnie strzec i przekazywać pokoleniom. Tak wiąc już od samych początków roku kalendarzowego Jezus Chrystus, Boży Syn, wyznania się wyraźnie jako postać centralna w charakterze Zbawiciela. Chrystus Pan zjawił się już na naszej ziemi. Dokonał swojej zbawczej misji. Ale, jak sam wiele razy zapowiadał, powróci jeszcze na nasz glob, aby dokonać na końcu świata powszechnego sądu. Będzie na czas żniwa, w którym pszenica zostanie zebrana a kłosa wrzucony do ognia. Chrystus Pan zjawi się w już nie postaci małej dziewczynki, ale jako władca i pan: "Gdy Syn Człowieczy przyjdzie w swojej chwale i wszyscy Aniołowie z Nim, wtedy zasiądzie na swoim tronie, pełnym chwały. I zgromadzi się przed

Nim wszystkie narody, a On oddzieli jednych (ludzi) od drugich, jak pasterz oddziela owce od kozłów".

"Adwent to czas o wielkim znaczeniu religijnym, ponieważ niesie z sobą nadzieję na oczekiwanie duchowe: za każdym razem, kiedy się chrześcijańska wspólnota przygotowuje do świętowania wspomnienia narodzin Zbawiciela, napełnia ją wewnętrzną radością, która w pewnym stopniu udziela się całemu społeczeństwu.

W Adwencie lud chrześcijański podąża duchem w dwóch różnych kierunkach: z jednej strony podnosi wzrok ku ostatecznemu celowi dziejów swojego pielgrzymowania, którym jest spotkanie z Chrystusem, który powróci w chwale, z drugiej, wspominając ze wzruszeniem Jego narodziny w Betlejem, czyli czołowo przed SZOPKĄ". / Benedykt XVI, Czas nadziei /

Refleksja chwili :

czuwajcie ...

Trwajcie cierpliwie wiąc bracia, aż do przyjścia Pana. Przyjście Pana jest już bliskie.

Jk 5,7 a.8b.

To od ciebie już dziś zależy jak przeżyjesz ten Adwent. Co zechcesz zmieni w swoim życiu i postępowaniu. Oby dobre pragnienia i postanowienia nie przysłoniły kolorowe bombki, mikołaje i świeteczne choinki. Bóg oczekuje czegoś więcej: czystego ludzkiego serca, które kochać i nie rani i jak nieznoby opłatek smakuje dobrocią.

Tak niewiele przecież potrzeba, aby uszczęśliwić drugiego człowieka. Tyle pięknych słów słuchamy z ambon, sejmowych mównic, różnych deklaracji i zapewnień, ale tylko konkretny gest może kogoś uratować od śmierci, głodu lub poniżenia. Dlatego jak przestrzega ks. prof. Józef Tischner "kto ma w pogardzie wolność drugiego, ma również w pogardzie własną wolność i oddaje się w służbę siłom wyższym, a niekiedy również gorszym niż on" (Nieszczęsny dar wolności, Kraków 1993, s. 11).

Adwent w dobry czas na ponowne przemyślenie swojej relacji do Jezusa.

Bóg, który przychodzi w ciszy i ubóstwie Betlejem, niech ożywi w nas szczerze pragnienie szukania Go cięgle i wszędzie. Niech Maryja, przez którą cud wcielenia stał się faktem, przygotuje nasze serca na przyjście Księcia Pokoju, Pana i Zbawiciela.

Przygotowanie jako Adwent na Drugie Przyjście Chrystusa

Marek Blaza

Pierwsza część adwentu nie przygotowanie na przyjście Chrystusa przy końcu czasów

"Lecz o dniu owym i godzinie nikt nie wie, nawet Aniołowie niebiescy, tylko sam Ojciec. Jak za dni

Noego, tak bĄdzie z przyjdciem syna Człowieczego. Albowiem jak w czasie przed potopem jedli i pili, ęenili siĄ i za mĄż wydawali aŻ do dnia , kiedy Noe wszedł do arki, i nie spostrzegli siĄ, aŻ przyszedł potop i pochłoniĄł wszystkich, tak rÓwnież bĄdzie z przyjdciem syna Człowieczego. Wtedy dwóch bĄdzie na polu; bĄdzie jeden wziĄty, drugi zostawiony. Dwie bĄdĄ mleĄ na ęarnach: jedna bĄdzie wziĄta, druga zostawiona. czuwajcie wiĄc, bo nie wiecie, w ktÓrym dniu Pan wasz przyjdzie. Gdyby gospodarz wiedział, o jakiej porze nocy zÓdziej nadejdzie, na pewno by czuwał i nie pozwoliłby siĄ wÓama do domu. Dlatego i wy bĄdcie gotowi, bo o godzinie, ktorej siĄ nie domyÓlacie, Syn Człowieczy przyjdzie "(Mt 24,36-44).
wiĄcej

Marana tha!

"Zaiste, przyjdĄ niebawem".

Amen. PrzyjdÓ Panie Jezu!

Ap 22, 20bc

ADWENTOWE zwyczaje religijne w polskiej tradycji - RORATY

Najbardziej charakterystyczne dla Adwentu, szczególnie w Polsce, sĄ Roraty. Jest to Msza Ów. ku czci NajwiĄtszej Marii Panny. Odprawiana zwykle wcześnie rano, przed Ówitem, gromadzi wielkie rzesze wiernych. SzczegÓlnie chÓtnie w Roratach uczestniczĄ dzieci, ktÓre na poczĄtku Mszy Ów. idĄ w procesji z kruchty koÓcioła do oÓtarza z lampionami w rÓku. Msza rozpoczyna siĄ przy wyÓczonych Ówiatłach, mrok ÓwiÓtyny rozpraszajĄ jedynie Ówiece i lampiony. Dopiero na Ópiew "Chwała na wysokoÓci Bogu" zapala siĄ wszystkie Ówiatła w koÓciele. Nazwa "roraty" pochodzi od pierwszego Ółowa ÓaciÓskiej pieÓni na wejÓcie "Rorate coeli" (niebiosa, spuÓcie rosĄ). Uczestnictwo dzieci wiĄże siĄ ze zwyczajem podejmowania rÓżnych dobrych postanowieÓ na czas Adwentu. Dzieci czÓsto zapisujĄ te postanowienia na kartkach, skÓadanych nastÓpnie przy oÓtarzu. MajĄ one wyraŻaĄ wewnÓtrzne przygotowanie do BoŻego Narodzenia i chÓÄ przemiany ęycia.

Z dzieÓa Tomasza Kempis "O NAŁ LADOWANIU CHRYSTUSA" (ksiega 2, rozdz. 2-3).

3 TydzieÓ Adwentu.

POKORA I POKOJ

Niewiele zważaj na to, kto jest za tobą lub przeciw tobie, tak postępuj i o to się staraj, aby Bóg był z tobą we wszystkim, co czynisz.

Miej spokojne sumienie, Bóg twoim obrońcą będzie. Kogo bowiem Bóg zechce wspierać, temu niczyja przewrotność nie zdoła zaszkodzić. Jeżeli umiesz milczeć i cierpieć, bez wątpienia doczekasz się pomocy Pana. On zna czas i sposób wybawienia ciebie, dlatego powinieneś zdać się na niego.

Boska na rzecz wspiera i wyzwala z wszelkiego zawstydzenia. Zachowanie większej pokory bardzo często pomaga to, że inni znają i ganią nasze błędny. Ale kiedy człowiek z powodu tych błędów upokarza się, wtedy łatwo innych sobie jedna i łatwo zagniewanym czyni zadość na siebie.

Bóg pokornego broni i wyzwala, pokornego miłuje i pociesza, ku pokornemu się schyla, pokornego obdarza wielką łaską po uniżeniu wynosi do chwały.

Pokornemu objawia swoje tajemnice, łagodnie do siebie pociąga i wzywa.

Pokorny, doznawszy upokorzenia, do Boga łatwo zachowuje pokój, bo opiera się na Bogu, a nie na świecie.

Nie sądzić że postępuje nieco w dobrym, jeżeli się nie uważasz za najniezgodniejszego ze wszystkich. Najpierw sam siebie utrzymaj w pokoju, wtedy będziesz mógł uspokajać innych.

Człowiek pełen pokoju jest przydatny niż bardziej człowiek bardzo uczonej.

Człowiek ogarnięty namiętnościami nawet dobro ku złemu obraca i łatwiej temu, co złe, zawierzy.

Ale człowiek dobry i pokój czyniący wszystko na dobre obraca. Człowiek ugruntowany w pokoju nikogo nie posądza, ten zaś, kto jest niezadowolony i niespokojny, miotany jest różnymi podejrzeniami. Sam nie zazna spokoju drugiemu i spokoju nie da. Często mówi o tym, czego mieć nie powinien, a nie czyni tego, co by mu należało czynić. Patrzy na to, co drudzy powinni czynić, zaniedbuje się, przez co powinien zrobić sam.

Najpierw wiąc troszcz się gorliwie o samego siebie, wtedy będziesz mógł rozciągnąć swój gorliwość i na swego bliźniego. Dobrze umiesz tłumaczyć i upiększać swoje postępowanie, nie chcesz przyjąć cudzego usprawiedliwiania się. Słuszniej byłoby winić siebie samego niż uniewinniać brata swojego. Jeśli chcesz, aby ciebie znoszono, znój innych i ty.

Kliknij w obrazek

LIST PASTERSKI ARCYBISKUPA POZNAŃSKIEGO NA ADWENT ROKU PASTERSKIEGO 2011

Umilcowani Archidiecezjanie!

W okresie Adwentu podążamy duchem w dwóch różnych kierunkach. Najpierw wyruszamy ku przeszłości, wspominając ze wzruszeniem narodziny naszego Zbawiciela w Betlejem. Następnie wybiegamy w najdalszą przyszłość, podnosząc wzrok ku ostatecznemu celowi naszego pielgrzymowania w dziejach, jakim będzie spotkanie z Chrystusem powracającym w chwale na końcu czasów. Wierzimy, że nastąpi kres tego świata, a to, co zostało stworzone, będzie odnowione. W ten sposób nasza adwentowa nadzieja coraz silniej zakorzenia się w zbawczym wydarzeniu z przeszłości oraz kieruje się ku zbawczej przyszłości, pełna radosnej tęsknoty, przypominająccej oczekiwanie na narodziny dziecka.

czytaj całość

LIST PASTERSKI BISKUPA POLOWEGO WOJSKA POLSKIEGO NA PIERWSZĄ NIEDZIELĄ ADWENTU 2009 ROKU.

Czcigodni Bracia Kapłani,

Drodzy w Chrystusie Panu, Siostry i Bracia,

Zapowiedź Mesjasza, który przyjdzie w Imię Pańskie, by wyzwolić człowieka z niewoli grzechu wypędziła się wówczas, gdy już Słowo stało się Ciałem i zamieszkało między nami (J 1,14). Naród wybrany Starego Przymierza trwa w oczekiwaniu na Mesjasza, który przywróci światność Izraela. Ci zaś, którzy w misterium chrztu świętego z Boga się narodzili, w nadziei życia wiecznego trwają w miłości Boga, tworząc Kościół, to znaczy Naród wybrany Nowego Przymierza i oczekują powrotnego przyjścia Mesjasza - Jezusa Chrystusa, który przyjdzie w chwale, sędzią żywych i umarłych (Credo).

Kościół ze swej natury jest Ludem Bożym pielgrzymującym; Ludem będącym w drodze do domu Ojca, który jest w niebie. Kościół jest również Ludem Bożym adwentowym. Jest Ludem oczekującym na przyjście Pana.

Adwent czyli oczekiwanie nie ma nic wspólnego z biernością i lenistwem. Wręcz przeciwnie - z adwentowego charakteru Kościoła wynika konieczność podjęcia wysiłku nad przygotowaniem siebie i całej wspólnoty do wspaniałego i godnego przyjścia Tego, który ma przyjść.

całość - czytaj

Â

Boże, Ty widzisz z jaką wiarą

oczekujemy święt Narodzenia Pańskiego,

spraw, abyśmy przygotowali nasze serca

i z radością mogli obchodzić wielką tajemnicą

naszego zbawienia.

Przez naszego Pana...

Â

W Adwencie Kościół podejmuje refleksję nad przyjściem na świat Jezusa Chrystusa - zapowiedzianego przez proroków Mesjasza, a zatem doświadcza w sposób szczególny spotkania rzeczywistości Starego i Nowego Testamentu. Czyż słowa Symeona, zapisane na kartach Ewangelii, odnoszące się do Jezusa jako "Światła na oświecenie pogan", nie świadczą o zadziwiająco dojrzałej, uniwersalnej wizji Mesjasza, jaka była wtedy obecna w biblijnym Izraelu?

- Takie postacie, jak Symeon, prorokini Anna czy Jan Chrzyciel, które spotykamy na kartach Ewangelii, a przede wszystkim Maryja i Józef, są z jednej strony zakorzenione w rzeczywistości Starego Testamentu, z drugiej zaś - a wśród nich prym wiedzie Maryja - stanowią pomost do rzeczywistości zbawczej Nowego Testamentu. Jan Paweł II przebywając w 1979 r. w Efezie, w Turcji, powiedział, że w Maryi dokonano się "przejście od nadziei żydowskiej do nadziei chrześcijańskiej". Wiącej

ADWENT 2010 - Mniszki Kamedulki (zobacz)

Â

âż Głos się rozlega: Drogę dla Pana przygotujcie na pustyni, wyrównajcie na pustkowiu gołciniec naszemu Bogu! NIECH SIĘ PODNIOSĄ WSZYSTKIE DOLINY! (Iz 40, 3-4)

âż PAN SAM obdarzy szczupkami, a nasza ziemia wyda swój owoc! (Ps. 85, 13)

âż Zaiste, podobnie jak ulewa i śnieg spadają z nieba i tam nie powracają, dopóki nie nawodnią ziemi nie użył jej i nie zapewnią urodzaju, tak i wydaje nasienie dla siewcy i chleb dla jedzącego, tak słowo, które wychodzi z ust moich, nie wraca do mnie bezowocne, zanim nie dokonam tego, co chciałem i nie spełni pomysłnie swego posannictwa! (Iz 55, 10-11)

âż Podobnie jak pasterz pasie On swą trzodę /âś/ jagnięta nosi na swej piersi. (Iz 40, 11)

Â

Świąta Rodzina: Jezusa, Maryi, Józefa. Świąto Świątej Rodziny obchodzimy w niedzielę po Narodzeniu Pańskim. Przypomina nam te trzy wielkie postaci w dziejach świata, które dla wszystkich rodzin stanowią najwspanialszy ideał wiątości i przykład do naśladowania.

Każdy z nas wychował się w rodzinie, w niej znalazł schronienie i miłość.

W nich poznaj Boga ... Obyśmy wszyscy wdzięcznością otoczyli nasze rodziny na wzór tej miłości Rodziny z Nazaretu.

Niech Miłość Maryi Matki będzie wzorem miłości naszych matek,

Miłość Józefa, miłością ojców naszych

Miłość Dzieciątka Jezus miłością naszych dzieci.

Tak będzie jeśli - nie będzie wielu tragedii w naszych rodzinach. Będzie tak jeśli nigdy nie zabraknie miłości w naszych rodzinach ... Warto pomyśleć nad tym ...

Przygarniajcie siebie nawzajem, bo i Chrystus przygarnął was ku chwale Boga.

Rz 15,7

Â